

На суботњем скупу «антифашиста» у Београду [1](#), чак и према извештајима наклоњених медија, није се скупило више од неколико стотина учесника. Најприметнији су били представници номинално левичарских партија: Ненад Чанак (Лига социјалдемократа), Жарко Кораћ (Социјалдемократска унија), Срђан Миливојевић (Демократска странка, као чланица Социјалистичке интернационале), итд. Ту су, такође, били и представници «геј заједнице», са својом заставом «дугиних боја» и говорницима. Трећа категорија учесника били су млади анархисти, односно анархосиндикалисти. Све њих чувало је 2.500 полицајаца, дакле по тројица на једног демонстранта. Наши «анархисти» и «левичари» су, тако, уживали у сигурности коју им је пружао полицијски пендрек. «Одувек сам била левичарка и веровала у нешто неодређено што вуче на феминизам, анархизам», пише на Б92 блогу једна ВИП активисткиња

[2](#), додајући одушевљено за министра полиције: «Размишљање је увек опасно ако није довољно слободно и емотивно. Па да ризикујем: како се Дачић тако добро претворио и организовао од Слобиног малог у правог антифашисту, а јесте»? Одговор је једноставан: тај «Слобин мали» ушао је у владу са «прогресивном евролевицом» и у трену се преобразио у «доброг чика полицајца» који штити наше НВО левичаре, анархисте и геј-активисте од злих нациста.

Читава та парада лепо је осликала сво друштвено лицемерје и идеолошку беду овог дела НВО сектора. Парадоксално, али припадници наше богате и неговане НВО елите убеђени су да су они прави, аутентични левичари. Истраживање, које је Младен Лазић спровео међу НВО активистима, 2004. године, показује да је међу њима три пута више оних који за себе верују да су левичари, него што је међу њима декларисаних десничара. Истовремено, оних који за себе тврде да су «екстремна левица» у НВО сектору има седам пута више него у «обичном» становништву Србије [3](#). Најлепше од свега је што се ти силни «левичари», у 84,4 посто случајева, како наводи Лазић, финансирају из страних фондова

[4](#). Ако знамо да се већина тих фондова пуни из буџета западних влада (пре свих САД), онда је слика о нашем «НВО левичарству» потпунија. Левичари које финансира влада САД, као главна полуга светског капиталистичког система – права левичарска позиција, нема шта!

Треба имати у виду да класни састав српске НВО елите, који је утврдио Лазић, показује

да су наши «левичари» управо деца социјалистичке више-средње класе и да се, по образовању и приходима, и сами могу сврстати у вишу-средњу класу [5](#). Путовао сам, једном приликом, на неку трибину са директором наше познате НВО. (Он иначе за себе смртно озбиљно мисли да је левичар, иако се годишњи буџет његове НВО, од 1,1 милиона евра, углавном пуни из страних, крипто-државних фондова). На радију се зачула песма «Деца Пиреја». «Ова песма ме подсећа на детињство и путовање `Галебом`,» рекао ми је носталгично. Да, његов отац је био амбасадор. Доцније се повео разговор о директорки једне друге познате НВО. «Знам је од детињства», рекао ми је, «наше породице су често заједно летовале нас Брионима». Да, и њен отац је био познати генерал. У таквом миљеу, социјалистичких дипломата и генерала, левичарство је одвек било пријатна забава за салон и још један разлог младалачког трсења на студентским журкама. Левичарство, међутим, и данас служи истој, виртуелној сврси, прибављајући уз то и мало самопоштовања између двеју посета вашингтонским и бриселским благајнама. (Као што и «анархосиндикализам» данас у Србији, гледано по породичном пореклу њихових младих вођа, изгледа да служи само за забаву деце богатих менаџера и класичних капиталиста).

Феномен «псеудолевице» и «НВО левице» постоји и на Западу. Тамо бројне «леве» НВО своје фондове пуне управо захваљујући великим капиталистичким компанијама. Рецимо, америчке корпорације чак петнаест пута више новца дају за финансирање «левих» НВО него за оне са деснице [6](#). Зашто, ако је то «класно противуречно»? Тиме се, најпре, плаћа својеврсни «рекет» онима који би, по својој номиналној идеологији, могли да угрозе интересе компаније и њену слику у јавности. Отуда се НВО левица, као и номинална страначка левица, богатим донацијама подстичу да се забављају углавном системски безопасним темама као што су угрожена права хомосексуалаца, феминисткиња и животиња. То је далеко боље него да неко озбиљно дирне у системски «опасне» проблеме попут тоталитарне контроле које влада и компаније успостављају над грађанима, попут опште медијске манипулације или убрзаног повећања материјалне неједнакости у друштву.

Још значајанија је потреба великих корпорација да се настави обарање цене рада домаће, синдикално добро организоване радне снаге. Наиме, већина «левих» НВО пропагира идеологију «мултикултурализма», која подстиче одржање неинтегрисаних оаза усељеника у домаћем друштву. Те оазе, опет, омогућавају и подстичу убрзано досељавање нове, јефтине радне снаге. Рецимо, у САД, незаконити и привремени усељеници чине 44,7% радника у рибарству и пољопривреди и 26,1% радника у грађевинарству [7](#). Идеологија «мултикултурализма», која је од стране НВО и господара медија наметнута као владајућа, омогућава да француски или британски радник више не сме да каже ништа против прилива ових пролетера из Африке и Азије. Јер, ако то учини, одмах ће бити проглашен за «расисту», «фашисту» или макар «десничара».

Тако је, са НВО левицом, дошло до својеврсне дегенерације класичног левог покрета на Западу. Левица се у доба Маркса борила за светску Револуцију, која би излечила патње библијских размера што су у то доба постојале у Европи. Још у Марксово време, на хиљаде деце радило је у британским рудницима и у текстилним фабрикама. Један дечак-радник у Марковом «Капиталу» приповеда: «Мени је 13 година. Прошле зиме смо радили од 6 сати ујутро до 9 часова увече, а претпрошле и до 10. Прошле зиме сам готово свако вече плакао, толико су ме болеле ноге». А отац једног дечака-радника каже: «Имао сам обичај да овога мог малишана, кад му је било 7 година, носим тамо и натраг по снегу, он је обично радио 16 часова. Често бих клекнуо да га нахраним док је он стајао уз машину, јер је он није смео оставити ни зауставити» [8](#).

Левица је тада на Западу желела да заустави све те страшне патње на хиљаде породица које су живе у најближем комшилуку. Вредни и радишни људи, привржени својим породицама, мучили су се у беди коју нису могли да поправе ма колико да су дуго и напорно радили. Маркс је био огорчен због неосетљивости владајуће класе. Био је гневан због преспорог поправљања положаја чак и оних најмањих и најнезаштићенијих – радничке деце. Западна левица је тада искрено саосећала са сузама деце у шкотским рудницима или манчестерским предоницама. Њен идеал био је радник, пожртвовани отац породице који тешко и напорно ради да би својим укућанима донео хлеб, и води тешку синдикалну борбу да би ослободио своју децу и своју жену ропског аргатовања. У том смислу, и без обзира на наше политичко опредељење, тадашњој левици се мора признати да је била часна, мушка и за свако поштовање.

И у доба Лењина и Стаљина левица се није могла не поштовати. Она се храбро и уз лични ризик тукла за власт или одржање власти. Била је и сама сурова. Није је било превише брига за сузу неког сеоског или градског детета, само ако је мислила да су његови родитељи «непријатељи револуције». Али, она је макар све то радила верујући да убрзо више неће бити разлога за ма чије сузе. Она је веровала у велики идеал Светске револуције, крај свих патњи и почетак царства слободе. Њен идеал је био партијски радник – комуниста, чврст, прекаљен борац, суров према класном непријатељу, али - у ретким тренуцима одмора - брижан и нежан према својој жени и укућанима. Та левица је, поготово у доба Стаљина или Маоа, била сурова. Могли сте је осуђивати. Могли сте је називати свирепом. Али сте је, свеједно, морали поштовати због њених великих циљева, због њеног самопрегора и због њене спремности на највећу личну жртву.

НВО левица данас, међутим, ослобођена је од свих великих друштвених или историјских

Пише: Слободан Антонић
петак, 17 октобар 2008 17:52

циљева. Нестала је реторика револуције или изградње новог, другачијег друштва. Класну, политичку и синдикалну борбу за раднике и све друге ниже слојеве заменила је правничка и медијска борба за дискриминисане сексуалне мањине и угрожене животиње. Уместо црвеног барјака, у жуљевитој руци металостругара, на њеним скуповима сада се вије заставче «дугиних боја», у негованој ручици неког геј-активисте. Идеолошки носилац те псеудолевице је добростојећи припадник (односно припадница) више средње класе, запослен(а) у маркетингу, информатичкој подршци или индустрији забаве. Сав њихов «левичарски» ангажман састоји се углавном у томе да се у слободно време «четује» по интернету, под псеудонимом проклиње Буш, и оставља музички запис песме «Bandiera rossa». Сав ужас њихове ускраћености, против којих они највише и протестују, састоји у томе што се геј парови не могу венчавати у цркви, усвајати децу, или улазити у школе како би упућивали ђаке у тајне свог «сексуалног избора». Суза детета сада је важна само ако је последица насиља у породици, рецимо, ћушке каквог хетеросексуалног оца (дакле, терора патријархалног мужјака коме одмах треба одузети дете и дати га на усвајање неком фином и толерантном истополном «партнерском пару»).

Али, без обзира што је сва нежна и осетљива (па јој и «антифашизам» звучи некако сувише грубо, и стога радије употребљава урбано-милозвучан термин «антифа» - као да је у питању некакав покрет против «Фа» дезодоранса!?), ова псеудолевица није ништа мање тоталитарна и насилна него у доба Стаљина. Једино што она, чим јој се пружи прилика да одређује правила игре, не тера неподобне у логоре, већ глајхшалтује језик и медијски маргинализује непожељне мисли и људе. За њу је чак и Маркс «прегруб» јер користи «говор мржње и дискриминације према етничким и расним мањинама». Тако, она замера Марксу да своју осуду војних једница у служби буржоазије изражава политички некротектним термином «капиталистичке циганске банде» [9](#). Такође се Марксу замера што не користи политички коректан речник, будући да би парола »Пролетери свих земаља уједините се!», ма политички коректном језику требало да гласи: «Пролетерке и пролетери свих земаља уједините се!».

Један такав егземплар псеудолевице видели смо и на суботњем «антифа» митингу. Нараво да је све то био шминкерски, позерски антифашизам. Јер, да су наспрам тих антифа-манекена стајале стварне фашистичке банде, као у Немачкој двадесетих и тридесетих година, да су се ту налазиле хорде реалних нациста наоружане палицама и шипкама, тешко да би наши «борци и боркиње» смели и да привире на београдске улице. Тим бандама се, наравно, не супротставља ручица која носи заставче «дугиних боја», већ ручерда која је навикла да носи црвени стег и њиме удара силецију жељног крви. Али, овако, наш «левичар» и «анархиста» је храбро, окружен са тројицом полицајаца сваки, изашао на празан трг, храбро махнуо два-три пута заставчетом испред камере Б92, храбро избацио пар пискутавих паролица, и онда, самозадовољан, отишао да пише још један храбар Б92 блог и још један храбар НВО извештај типа: «Ух, ала смо им показали!» и «No pasaran!».

Али, не дај Боже да у Србији стварно буде неког фашизма. Ако би јадну Србију бранили само ти «сензитивни» НВО левичари и антифа-манекени, фашисти би нам одавно свима засели за врат. На срећу, Србија и њена слобода не зависе од њих. Јамац те слободе су сви они мушкарци и жене који, можда, не умеју да на «интернет-форумима» и «спејс-буковима» постављају «бандијера росу», али умеју да мисле, да воле своју породицу и да воле своју земљу. Они и њихове руке, навикнуте на прави рад, зауставиће ту крваву поплаву, ако нас икада поново угрози. Дотле, не пренемажите се и не глуматајте више. Овој земљи нису потребни ваши игракази, ваша шмира и ваша «антифа» керебечења. Њој је потребно озбиљно мишљење о путевима спасавања и озбиљно прегнуће да се то постигне. А ви, «сензитивни» наши «антифа» другари, вероватно никада нисте баш превише били ни за једно, нити за друго.

Фусноте:

Печат, 17. октобар 2008, бр. 33.[[^]] <http://blog.b92.net/text/4894/Prosao%20%22Nece%20Proci%22/> [[^]] Младен Лазић,

Промене и отпори: Србија у трансформацијским процесима. Београд: Филип Вишњић, 2005, стр. 89.

[
[^]
_]
]

Исто, стр. 78.

[
[^]
_]
]

Исто, стр. 86-88.

[
[^]
_]
]

<http://www.humanevents.com/article.php?id=16588>

.
[
[^]
_]
]

Пише: Слободан Антонић
петак, 17 октобар 2008 17:52

]

<http://www.humanevents.com/article.php?id=16192>

[
[^](#)
_

Капитал, БИГЗ и Просвета, Београд 1973, стр. 221.

[
[^](#)
_

Грађански рат у Француској, Култура, Београд 1947, стр. 70

[
[^](#)
_